

c(l)atspraak

TWEEMAANDELIJKSE UITGAVE VAN FANCLUB "THE CATS CLAN"

de
vrouwen
van **THE
CATS**

c(l)atspraat

TWEEMAANDELIJKSE UITGAVE VAN
FANCLUB „THE CATS CLAN“.
GEDDINGMOOR 38, NIEUW-VENNEP
President: Eric Jaap Izaks
Administratie: Tineke Izaks
Redactie: Hans van der Wereld
Noordeinde 30, Leiden.

Abonnementsprijzen:
Nederland fl. 10,00 per jaar
Belgie 150 Fr. per jaar

Gironummer:
1261713 t.n.v. E.J. Izaks
te Nieuw-Vennep

AAN DIT NUMMER WERKTEN MEE:

BOVEMA / EMI
HENRI AUDIER
XANDRA VAN BAARLE
TON OLIEMULLER
RON HEYMANS
ARIOLA EURODISC BENELUX
TON VAN BEMMEL
POLYDOR
CBS/ARTONE

FOTO'S:

TON DEN HAAN
TON SCHUTZ
HANS VAN DER WERELD
MARIANNE ZEGERS
TONY LANE/FANTASY RECORDS
STUDIO HARRY POT
RUUD VAN DER LINDEN
ROB MOSTERT

VORMGEVING:

PIERRE VAN DEN BROEK
DRUK:
DELTABACH BV, LEIDEN

OUDE FANBLADEN:

Er zijn nog steeds oude fan-
bladen bij ons verkrijgbaar. De
prijs is één gulden per stuk. Je
kunt bestellen door de gewenste
nummers te vermelden op de giro-
kaart, die je moet sturen naar
E.J. Izaks, Geddingmoor 38 in
Nieuw-Vennep.

De volgende nummers zijn nog
leverbaar:

januari 1972, mei 1972, juli 1972,
november 1972, maart 1973, mei
1973, juli 1973, september 1973,
november 1973, januari 1974,
mei 1974 en juli 1974.

Je kunt door deze fanbladen
uit te knippen mooi je plakboeken
over The Cats aanvullen!

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar ge-
maakt worden d.m.v. druk, fotocopie,
microfilm of op welke andere wijze ook
ook zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.
Zonder schriftelijke toestemming van
de uitgever is het verboden dit blad
op te nemen of ter beschikking te
stellen van een leesportefeuille.

SPORTHAL IN PURME

The Cats namen afscheid

PURMEREND - Het is gebeurd met de zaaloptredens van The Cats. Geen stampvolle zalen meer, geen uitzinnige fans, die aan het rokerige plafond hangen om alles goed te kunnen zien. Geen meisjes meer, die zich op gevaar van eigen leven een weg naar het podium banen voor die zo fel begeerde handtekeningen. The Cats zijn er mee gestopt. Basta, finito, punt. Tien jaar lang hebben ze stad en land afgereisd en overal brachten ze drommen fans op de been met hun specifieke sound.

Vanaf 19 mei zijn ze het wat rustiger aan gaan doen. Nou ja, wat heet rustiger! 'Be my day' stond zes weken op de eerste plaats van de Nederlandse hitparade en belooft de aller-allergrootste hit uit de geschiedenis van The Cats te worden. Hun 'Amerikaanse' LP is op dit moment de best-verkochte langspeler in Nederland . . . wie blijft daar nou rustig onder? En als ze het daar al niet warm van hebben, dan worden ze wel onder de hete TV-schijnwerpers gezet: maar liefst drie maal in een week kwamen The Cats alle Nederlandse huiskamers binnen; zaterdag 4 mei waren ze te zien in een pauze-filmpje vlak voor de aanvang van de voetbalwedstrijd in het kader van de Cup-final. In dat leuke filmpje - met Theo in de rol van Klukkluk, Piet Keizer als Mexicaan en Piet Veerman als pure Volendammer! - bracht de groep 'Be my day' (ja, wat anders???) te horen. Maandag 6 mei prijkte hetzelfde 'Be my day' op de derde plaats in AVRO's Top-Pop en vrijdag 11 mei speelden onze Volendammers twee stukken van hun LP, in het TROS-programma 'Nederlandse Platentroeven', alweer 'Be my day' en 'Saturday morning and the western show'. En nog geen week na hun afscheid van het Nederlandse publiek waren ze te gast in de Eddy Go Round Show, ditmaal eens niet met 'Be my day', maar met 'Let's dance', 'Love triangle' en 'Love in your eyes'.

Maar terug naar de 19de mei, een datum die ongeveer 7000 Catsfans zich voor altijd zullen blijven herinneren. De dag waarop zij allemaal naar de grote Sporthal in Purmerend kwamen om getuige te zijn van het (voorlopig) laatste concert van hun idolen. We hebben al die mensen niet geteld, maar voorzichtige schattingen en uitlatingen van Jan Buys leverden dat getal op. Misschien waren het er nog wel meer!

Het hele feest duurde zo'n twaalf uur. Reeds om een uur of twee in de middag was er muziek te beluisteren. De nog jonge formatie Next One opende het bal en in hun hele stijl kwam duidelijk naar voren dat zij er op mikken om het Catspubliek 'over te nemen', als we tenminste af mogen gaan op de vele Catsnummers die ze op hun repertoire hebben en op vele nummers die The Cats van anderen altijd tijdens hun zaaloptredens speelden. Next One wist de

REND STOND OP Z'N KOP

zaal aardig op haar hand te krijgen en persoonlijk geloof ik wel dat deze groep — waarin een jongere broer van de Ajax-sterren Arnold en Gerrie Mühren speelt — een nog grote toekomst tegemoet gaat. Hetzelfde kan gezegd worden van de nog zeer jonge Volendammer formatie Hope, allemaal jongens van 16 a 17 jaar, die nog helemaal aan het begin van hun loopbaan staan en vooral door Catsmanager Jan Buys enorm worden gewaardeerd.

STREAKERS

Hierna was het de beurt aan Jen Rog, de populaire country-formatie uit Volendam. De vier jongens van deze groep — waarin een broer van Catszanger Cees, Martin, drummer is — brachten weer een geweldig country-repertoire in een zeer puike bühne-show. Het werd me weer eens voor

de zoveelste maal duidelijk dat Jen Rog nog altijd een beetje een onderschatte groep is. Ze hebben nu vier singles op hun naam, waarvan er geen één een hit werd. Alleen de eerste, 'Devilish Mary', leverde hen genoeg bekendheid op. Maar Jen Rog is nog een jonge groep en wat niet is kan nog komen.

Jen Rog is altijd op gein uit en probeert zoveel mogelijk het publiek in haar optreden te betrekken. En ja hoor, juist bij deze groep — en later ook bij The Fools — werd gestreakt, en hoe! 'We loven vijftig gulden uit aan het eerste meisje dat een nummertje streaken weggeeft en een geeltje aan de eerste jongen die een rondje waagt', zei Theo van Scherpenzeel. Een meisje durfde het niet aan, maar twee jongens wilden dat geeltje best ver-

dienen en lieten daarom onder enorme bijvalsbetuigingen hun broeken zakken . . .

STEMMING

Het optreden van Maddog kenmerkte zich door hun puur vakwerk. Al is deze groep ook nog zo jong, ze hebben al een jarenlange ervaring op hun conto en dat was ze goed aan te zien. De vijf leden van Maddog brengen een zeer beheerste show, die — kwa geluid — hier en daar een beetje doet denken aan dat van The Cats. Bij het optreden van The Fools — dat af en toe knap 'heavy' was — kwam de stemming er goed in. De hitte was intussen groot geworden, wat de stroming van bier en bloed sterk beïnvloed had. Het was daarom voor The Fools niet zo moeilijk om de stemming er goed in te krijgen. Die stemming werd nog groter toen ze versterking kregen van drie leden van Jen Rog die Mud knap wisten te imiteren. En de streakers lieten zich weer zien . . .

VERONICA DRIVE-IN SHOW

Na het optreden van The Fools werd het podium vrij gemaakt voor de Veronica Drive-In Show. Hoewel er stevig reclame was gemaakt via Radio Veronica voor deze dag en meegedeeld werd dat alle Veronica-dj's van de partij zouden zijn, waren het uiteindelijk toch alleen maar Tom Collins en Rob Out die de reis naar Purmerend gemaakt hadden. Rob Out deed de aankondigingen en smeekte het publiek toch vooral lid te worden van de Veronica Omroep Organisatie. 'Weet je wat nou zo jammer is? Niet alleen The Cats nemen vandaag afscheid, maar ook Radio Veronica zal dit binnenkort moeten doen. Jullie kunnen er allemaal voor zorgen dat Veronica blijft, namelijk door lid te worden van de V.O.O.' Ook de Drive-In Show oogstte in de snik-en snik-hete Sporthal veel bijval. De zaal raakte op het kookpunt en iedereen wachtte vol spanning op The Cats.

ZENUWACHTIG

The Cats zaten intussen allemaal al in de kleedkamer, waar het overigens stampvol was met allerlei mensen. Ook de vrouwen van The Cats waren meegenomen. Er liepen managers en leden van allerlei Volendammer popgroepen rond, fotografen, journalisten van vele dag- en weekbladen, zo'n beetje de hele Bovema-staf, producer Klaas Leyen en het bestuur van de fanclub! The Cats waren wel een beetje zenuwachtig voor hun laatste optreden in 'de Noord'. Piet Veerman zei, op een vraag van Eric Izaks: 'Zenuwachtig? Zenuwachtig? D'r is toch niks aan de hand? We spelen gewoon voor het laatst! Nou, en?' Ook Arnold Mühren was niet helemaal vrij van zenuwen. 'Ja, ik ben wel wat zenuwachtiger dan anders. Tenslotte staan we hier voor het laatst en dan gaat er toch wel iets door je heen'. Ook Cees Veerman was

gespannen. Alleen Jaap Schilder, Piet Keizer en Theo Klouwer vatten alles vrij normaal op. Vooral Jaap was, zoals gewoonlijk, de rust zelve . . .

"HET UUR 0"

Omstreeks tien uur was 'het uur 0' voor The Cats dan eindelijk aangebroken, het uur waarop duizenden fans al sinds 'smiddags hadden gewacht. Rob Out kwam het podium op en zei – eveneens wat onder de indruk van de grote stap van de beroemde Volendamers: 'Tien jaar Arnold Mühren', (gejuich), 'tien jaar Piet Veerman', (gejuich), 'tien jaar Jaap Schilder', (gejuich), 'tien jaar Cees Veerman', (gejuich), 'tien jaar Theo Klouwer', (gejuich) 'en Piet Keizer! TIEN JAAR THE CATS!!!' En toen leek het even of de solide sporthal het zou gaan begeven. Uit de duizenden kelen ging een oorverdovend gejuich op: 'Heya Cats, Cats Cats!' klonk het. En toen begonnen The Cats hun optreden. Arnold deed alle aankondigingen. Ongeveer een uur lang klonken hun grootste hits door de hal. Zelfs 'Jukebox' was erbij! Toen Arnold dat aankondigde was het publiek buiten haar zinnen. Die oude nummers gingen er allemaal in als paling op toast! Het was allemaal helemaal te gek!

28 GOUDEN PLATEN

En toen was het pauze. Een pauze waarin wel het één en ander stond te gebeuren. Niemand minder dan Roel Kruize, de directeur van de platenmaatschappij van The Cats, Bovema, besteedde het podium. Hij had het één en ander te zeggen. 'Het is vandaag een grootse dag, want The Cats spelen voor het laatst. Tien jaar hebben jullie kunnen genieten. Nu wordt het tijd dat ze zich gaan concentreren op het buitenland. Jullie, fans van The Cats, zijn de beste fans die een artiest of groep zich maar kan wensen! Dank zij jullie kunnen we The Cats nu wat goud gaan aanbieden.' Daarop werd een groot plastic doek van de muur achter het podium getrokken en toen kwamen er maar liefst acht-en-twintig gouden platen tevoorschijn! Twee gouden singles en twee gouden LP's, voor 'Let's dance', 'One way wind' en de LP's 'Aglow' en 'Signed by The Cats'. De heer Kruize kon ook nog zeggen dat 'Be my day' en de LP 'Love in your eyes' inmiddels ook al goud zijn geworden!

The Cats kregen niet alleen gouden platen,

ze kregen ook de gouden Bovema-ring, die wordt uitgereikt aan iedere Bovema-artiest die zich zeer verdienstelijk heeft gemaakt. De laatste vóór The Cats die deze prachtige ring kreeg was vier jaar geleden Johnny Jordaan. Alle Cats en Jan Buys werden nu ook onderscheiden met dit fraaie kleinood.

HET DEFINITIEVE EIND

Na deze huldiging gingen The Cats weer verder met hun optreden. Ze speelden nog ruim een uur vele ouwe hits en nummers die ze al jaren niet meer hadden gespeeld in de zaal, zoals 'Reach out', 'Sure he's a cat' en 'Shaving cream'!

Enfin, welke nummers ze allemaal hebben gespeeld kun je lezen in het kadertje bij deze reportage.

Om ongeveer één uur was het allemaal afgelopen. Na de laatste tonen van 'The end of the show' gingen de lichten aan en begon de zaal leeg te stromen. Toen werden ook de duizenden plastic bekertjes zichtbaar, die in de loop van de dag op de grond terecht waren gekomen. The Cats zaten moe maar voldaan in de kleedkamers nog na te praten over deze grootse en in alle opzichten goed geslaagde dag. Daarbij moesten ze ook nog diverse fans troosten, die het helemaal

te kwaad hadden gekregen en waarvan sommigen in huilen uitbarstten . . .

EN NU ?

Was dit nu echt het laatste optreden van The Cats? 'In ieder geval moeten we nog ongeveer tien keer in België optreden, daarvoor lopen nog contracten', zei Arnold. 'Dan zullen we tot 1 januari 1975 zeker niet optreden. Daarna gaan we het mogelijk nog grootser aanpakken, bijvoorbeeld een maand lang een toernee maken langs grote konzertzalen in Nederland en dan een paar maanden niets doen, ons alleen bezig houden met de buitenlandse promotie van onze platen. We willen dan mogelijk gaan optreden met een mellotron of iets dergelijks en op grote podia, waar we uit de voeten kunnen. Dat ging hier niet meer. De podia zaten altijd vol met fans.'

Geen definitief einde van The Cats dus. Purmerend 19 mei was nog geen afscheid voor altijd. Als de voortekenen ons niet bedriegen, zal dat nog wel even duren ook, al moet natuurlijk nog afgewacht worden wat de platen van onze Cats over onze grenzen gaan doen. In Nederland zitten ze absoluut aan de top, hoger kunnen ze niet. Het is logisch dat je dan eens gaat kijken in het buitenland. The Cats hebben dat gedaan en gaan zich er nog harder dan ooit op werpen. Nogmaals, je hoeft niet bang te zijn The Cats nooit meer te zullen zien; zover is het – gelukkig – nog lang niet!

HANS VAN DER WERELD

HET LAATSTE OPTREDEN VAN THE CATS

Speciaal voor hun laatste optreden hadden The Cats een aantal ouwe nummers van stal gehaald, nummers die ze jarenlang niet meer gespeeld hadden en die speciaal voor Piet Keizer vreemd waren omdat hij ze helemaal nooit gespeeld heeft. Energiek werd er – voorafgaande aan dat laatste optreden – gerepeteerd in Volendam. Het laatste zaaloptreden van The Cats bestond uit twee gedeelten. De nummers die ze speelden waren: 'Don't know where to go', 'Jukebox', 'Room full of tears', 'Lies', 'Why', 'My friend Joe', 'Rock and roll', 'Times where when', 'Lea', 'Maribaja', 'A love like yours', 'Lonely walk', 'Linda', 'Trying to explain', 'There has been a time', 'How did you feel', 'Dance, dance', 'Country woman', 'Be my day', 'Where have I been wrong', 'Goodbye baby, baby goodbye', 'Time machine', 'Don't waste my time', 'Going home', 'Scarlett ribbons', 'Marian', 'A letter', 'Without your love', 'Sure he's a cat', 'Stay', 'One way wind', 'Let's go together', 'Vaya con dios', 'Shaving cream', 'Let's dance', 'Reach out, I'll be there', 'Be my day' en 'End of the show'.

Marianne hier zelf op een plaatje met Demis Roussos.

Marianne Zegers met camera graag gezien bij artiesten

De Waalwijkse Marianne Zegers voelt zich als fotografe in het internationaal hoog genoteerde wereldje van artiesten als een vis in het water. Zij moet nog 19 worden, maar haar archief pulst nu al uit van alle negatieven, die zij van haar werk onder de rijk met gouden en diamanten platen bedeelde sterren heeft overgehouden.

Het liefst, vertrouwt zij ons toe, werkt zij buiten de gewone orde om, vanuit de coulissen of bij de repetities. Dit kost nogal wat tijd, maar het is ook iets dat zelfs de bekendste fotografen; die toch met horden op hen neerstrijken, maar mondjesmaat wordt vergund. Meestal moeten die 't doen met een plaatje uit een rij; zo van allemaal even op commando knippen en dan is de zaak weer bekeken.

OVER DE HELE WERELD

Als Marianne haar albums openslaat, merk je al gauw aan de uitgebreide portretstudies, dat zij door deze anders toch moeilijk toegankelijke platenélite met open armen wordt ontvangen. Daardoor krijgt zij ook gemakkelijk toegang tot alle grote theaters en studio's.

Laatst nog heeft zij een hele reportage gemaakt van Demis Roussos bij zijn optreden in Utrecht in het kader van de Miss Hollandverkiezingen.

Met recht kan zij zeggen, dat haar klanten kris-kras de hele wereld doorkruisen. Vaak kondigen zij hun komst naar Nederland van heinde en ver ook al weken van tevoren aan. Polis et les Helleniques b.v. De leden van deze populaire groep waren zo verrukt van haar vroegere werk, dat zij meteen ook maar de foto voor de hoes van hun nieuwe LP, die binnenkort uitkomt, moest maken. Ook voor het grote Unicef-gala, begin april kon zij op een druk programma rekenen.

MET DE DAG DRUKKER

"De bedoeling is, dat ik mij voorgoed aan de fotografie ga wijden", vertelt ze. Nu werkt zij nog part-time bij haar vader in de drogisterij aan het Oranjeplein, maar hij verwacht dat dit wel niet zo lang meer zal duren. Wel ziet hij graag dat zij, zelfstan-

dig als zij is, alles altijd eerst uit en te na bekijkt.

Marianne, die is geboren in het Indonesische Sungau-Gerong, is begonnen met een kleine Kodakcamera. Al heel snel merkte zij echter dat het fotograferen voor haar meer betekende als het simpelweg plaatjes schieten. Daarom schreef zij in voor de cursus reportagefotografie van de Foto-vakschool in Apeldoorn. Vanaf dat moment zat er al direct goed de gang in en zonder hiervoor uitgesproken reclame te maken, wordt er met de dag drukker beroep op haar gedaan. Ook buiten die kring van artiesten om.

ALLEMAAL EVEN VRIENDELIJK

Haar ervaring met de meeste artiesten is, dat zij door de bank beslist niet zo lastig zijn als vaak wordt beweerd. Tegen haar zijn ze allemaal even vriendelijk en ze krijgt ook steeds alle medewerking. Zelfs al zijn ze nog zo moe van het voortdurende reizen, ook buiten het felle licht van de camera's nemen zij hun werk serieus op.

Andere namen, die al een vaste plaats hebben gekregen in haar agenda zijn: André van Duyn, 't Farce Majeur-team, The Cats (zij is ook fotografe van ons fanblad), Vicky Leandros, Anne-Marie David, winnares van het Eurovisie Songfestival van vorig jaar, Mouth en McNeal, Bolland en Bolland, Stade, Earth en Fire, de Mounties, Lenny Kuhr en Status Quo.

En er komen er met de regelmaat van de klok bij.

NOGMAALS HET CATSBOEK

In ons januari-nummer hebben jullie kunnen lezen over onze plannen voor een Catsboek ter gelegenheid van het 10-jarig bestaan van de zes Volendamers. We mochten daarop diverse bestellingen ontvangen, maar nog lang niet alle fans hebben een bestelling geplaatst.

Inmiddels hebben wij contacten gelegd met een uitgever en die heeft in principe belangstelling voor de uitgave van het boek. Het boek kan echter alleen maar doorgaan wanneer een flink aantal bestellingen definitief zijn.

We vragen dan ook nogmaals iedereen, die nog niet besteld heeft en toch een boek wil hebben, dat nu alsnog snel te doen. Voeg een recente zwart-pasfoto bij want die willen we afdrucken in het boek. Op die manier kan het echt een Catsboek van en voor de Cats-clanners worden!

Vraag ook vrienden en kennissen, die fan van The Cats zijn maar geen lid van de fanclub zijn of zij belangstelling hebben voor het boek. Niet-fans kunnen uiteraard ook een of meerdere boeken bestellen.

We kunnen nog geen prijzen noemen, maar we vermoeden dat de prijs tussen de tien en vijftien gulden zal gaan liggen. Het kan dus een tientje zijn, maar net zo goed fl. 14,-; we noemen maar een zijstraat. Je weet in ieder geval ongeveer wat het boek kan gaan kosten.

Iedereen die het boek besteld heeft of nog gaat bestellen ontvangt tegelijk met het boek te zijner tijd zijn of haar pasfoto retour.

Richt je bestelling aan Hans van der Wereld, Noordeinde 30 te Leiden. Haast je, des te gauwer kan het boek verschijnen!

TROUBADOURS SJOUWEN NIET MEER DO

de vrouwen van THE CATS

HET WEEKEND IS WEER VOOR HET GEZIN

VOLENDAM – Hoe gek de vrouwen van The Cats ook op hun muzikale mannen zijn, echte fans kun je hen nauwelijks noemen. Zij hebben het besluit van hun echtgenoten om niet meer in Nederland op te treden dan ook met luid gejuich ontvangen. Dit in tegenstelling tot de trouwe aanhangers van de Volendamse popgroep, die zich na deze aankondiging uitermate katterig voelden.

Op een waterkoude dag zitten de vijf Cats-vrouwen, zeven kinderen The Cats zelf en hun manager bij elkaar in een Volendams etablissement en praten over deze grote stap. De vrouwen hebben het woord, hun mannen letten op de kinderen, de kinderen ontvluchten hun vaders en de manager loopt af en aan met dorstlessers. Een prima rolverdeling.

HEERLIJK!

"We krijgen nu eindelijk eens een rustig, huiselijk leven. Heerlijk!" zegt de 27-jarige Henny Mühren, vrouw van basgitarist Arnold, en moeder van de tienjarige Patrick en de zesjarige Candy. Wilma Klouwer, Aaltje Schilder, Neel Veerman en Gina Koning zijn het helemaal met haar eens. Ze verheugen zich enorm op de weekenden met man. Dat is hun wel aan te zien, want de pret straalt van hun gezichten.

TRUC

Terwijl de vrouwen lachen en babbelen hebben The Cats een sterke truc bedacht om hun kroost rustig te houden. De kinderen mogen snoep kopen in het winkeltje om de hoek. Ze maken gretig gebruik van het gulle aanbod en rennen driftig heen en weer. Drummer Theo Klouwer zit nog wel met dochter Sandy op schoot. Tja, een kind van vier maanden laat je nog geen dropslierten halen.

Zijn 27-jarige vrouw Wilma, die twaalf jaar in Australië heeft gewoond, zegt met een licht accent: "Ik vind het zalig dat de jongens niet meer in Nederland optreden. Met die snelheidsbeperking kwamen ze zo verschrikkelijk laat thuis".

BIJ ELKAAR

De vrouwen hebben er wel wat op gevonden om die man-loze avonden niet alleen thuis te zitten. Ze kropen gezellig bij elkaar en wachtten, met een borreltje in de hand, samen op de thuiskomst van hun katten. Veel problemen gaf dat niet, want ze wonen allemaal in Volendam. Natuurlijk werd er dan ook een plaatje gedraaid. Van Crosby,

DOOR HET LAND

Stills, Nash & Young, van Don McLean en van Jackson Brown. Platen van The Cats draaien ze weinig.

"Die zetten we alleen op als er visite is. Mijn kinderen, Nico van zes en Mandy van vier, draaien ze wel veel", zegt Aaltje, de vrouw van Jaap Schilder. De andere vrouwen knikken, bij hen is het net zo.

"GEK HOOR!"

Gina, Aaltje, Henny, Wilma en Neel beginnen nu aardig los te komen. Ze voelden zich in het begin nog wat onwennig. "Dit is gek hoor", zegt Henny Mühren, de enige van het hele stel die niet in Volendam maar in Monnickendam is geboren, "meestal heeft men alleen belangstelling voor wat The Cats zeggen. Ons wordt alleen gevraagd hoe lang we getrouwd zijn en hoe oud de kinderen zijn. Dan beginnen ze meteen te rekenen, weet je wel. Dat kan ik niet hebben. Als die mensen nou eerlijk zouden vragen of we moesten trouwen, zeg ik heus wel "ja" hoor. Kan mij nou wat schelen".

Volendammers zijn een rondborstig volk. Dit wordt wel duidelijk als ook Neel Veerman, de 29-jarige vrouw van zanger Piet, smakelijk lacht en op het onderwerp inhaakt. Ze zegt: "Wij moesten ook trouwen". Nu lacht iedereen. Neel neemt nog een slokje van haar sherry en onthult: "Ik heb Piet in de bontfabriek hier leren kennen. Daar werkten we toen allebei. Als de kinderen wat ouder zijn, Eric is nu acht en Jacqueline is zeven jaar, zou ik wel weer een baantje willen hebben. Als dienstster in hotel Spaander bijvoorbeeld, dan ben je lekker onder de mensen".

"Dat lijkt me nou een rot baan, al dat sjouwen", zegt Henny Mühren, "ik zou veel liever in een kapsalon willen werken". Gina Koning, de 23-jarige verloofde van solo-gitarist Piet Keizer, is de enige van de vrouwen die niet steeds de kinderen zit te tellen om te kijken of ze er allemaal nog zijn. "Piet en ik gaan dit jaar waarschijnlijk trouwen" zegt ze, "we gaan natuurlijk ook in Volendam wonen".

Gina vindt het toch wel jammer, dat The Cats niet meer in Nederland optreden. "Voor de fans dan, zelf ging ik bijna nooit mee". Ook de andere vrouwen bezochten zelden een optreden. "Wij moeten natuurlijk voor een oppas voor de kinderen zorgen", zegt Henny Mühren, "bovendien vind ik het niet meer zo leuk. Je stond tussen al die jongens en meisjes van vijftien, zestien jaar. Daar, voelde ik me nou een beetje te oud voor. En je man had toch geen tijd voor je".

NIET JALOERS

De kinderen komen weer binnen met een stuk kauwgom en manager Jan Buys haalt weer nieuwe drankjes. De vrouwen kunnen veel hebben. Niet alleen wat het incasseringsvermogen van de maag betreft, maar ook van het hart. Want hoeveel verliefde meisjes er ook om The Cats zwerven, jaloers zijn ze niet.

Henny: "Nee hoor, dan heb je geen leven meer. Ik ben wel eens boos geweest toen twee meisjes op een zondagmorgen voor de deur stonden met een grote bos witte rozen. Het was idioot vroeg".

BOOS

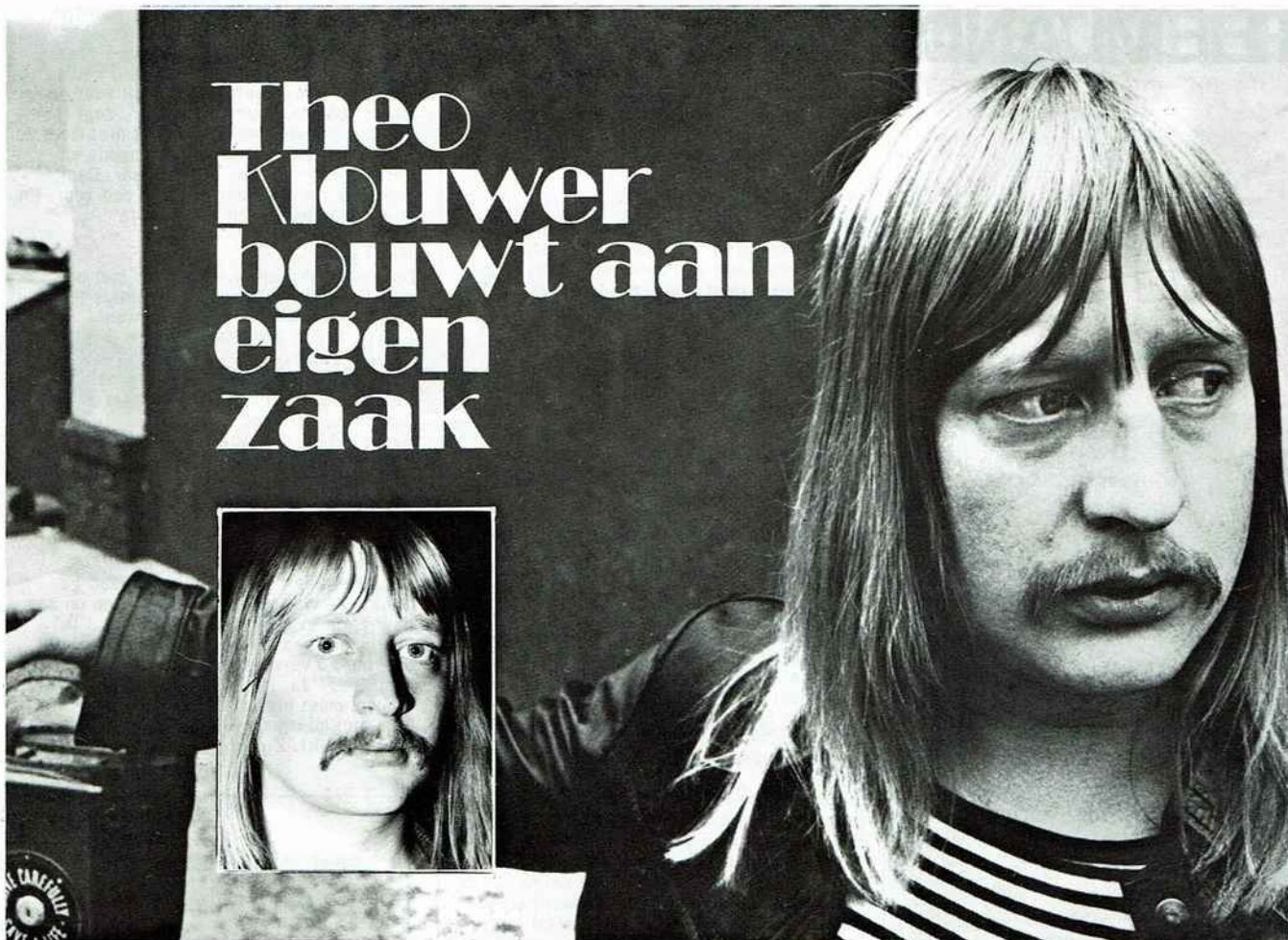
Ook Neel heeft zich één keer kwaad gemaakt. Ze was bij een zaaloptreden en zag dat haar man geen trouwring droeg. "Ik vroeg hem waarom niet en toen zei hij dat die ring zo vervelend schitterde bij al die lampen". "Ja, ja. Als hij die ring niet wil dragen, moet hij dat zeggen. Dan mag hij hem voor mijn part in de sloot gooien". Piet grinnikt. Zijn ring draagt hij nog.

Tekst : XANDRA VAN BAARLE
ALGEMEEN DAGBLAD
Foto's: TON DE HAAN

De Catsvrouwen en -kinderen op het terras van Hotel Spaander in Volendam. Van links naar rechts: Mandy Schilder (13 juli 1969), Aal Schilder, Patrick Mühren (16 februari 1964), Neel Veerman, Jacqueline Veerman (25 februari 1967), Gina Keizer, Candy Mühren (2 december 1967), Henny Mühren, Eric Veerman (23 januari 1966), Wilma Klouwer en Nico Schilder (1 september '68).

Theo Klouwer bouwt aan eigen zaak

Er zijn andere zorgen dan uitsluitend de muziek die de jongens van The Cats momenteel bezig houden. Ze zijn intussen allemaal dik in de twintig, zij raken getrouwd, komen in de kinderen en om dat allemaal in stand te houden vormt de muziek een te wankelende basis. Daarom hebben zij onlangs het besluit genomen af te zien van zaaloptredens, nog wel TV en platen te willen doen en als het duidelijk de moeite loont zich in het buitenland van hun beste zijde te laten zien.

Theo Klouwer (26): "Ik weet niet wat de anderen doen. Dat moet ieder maar voor zichzelf uitmaken, maar ik vind dat er buiten de muziek beter te verdienen valt. Het optreden met een grote groep als The Cats geeft speciale problemen. Je moet zeer hoge gages vragen, omdat de pot met velen moet worden verdeeld. Solisten en duo's hebben het wat dat betreft gemakkelijker. Die hogere gages kunnen door de zaalhouders niet worden opgebracht. Daar zijn de zalen te klein voor. We zouden het in ons land uitstekend kunnen maken als er meer grotere zalen waren. Het klinkt

wel heel mooi om te spelen in uitverkochte zalen, maar die lui, die niet binnen kunnen komen, drukken in wezen onze gage. Ik heb een schat van een vrouw en sinds kort een kind waar ik gek op ben en daar moet voor gezorgd worden. Zo lang het nodig is blijf ik meedraaien in The Cats, maar ik ben intussen bezig met een exportfirma in duurzame goederen op te bouwen. Dank zij mijn buitenlandse relaties lukt me dat uitstekend. Ik denk momenteel als een beroepsvoetballer: als ik het met mijn liefhebberij niet meer kan verdienen, moet er een andere bron van inkomsten komen. Voor mij is dat de handel. Als je jong bent, heb je er alles voor over om artiest te worden. Later ga je natuurlijk nadenken. En als je dan uitrekent je gage in verhouding met het aantal uren, dat je op weg bent naar de verste uithoeken van Nederland en dat je in foyers zit te wachten op je beurt, dan ontdek je dat je uurloon weinig hoger ligt dan dat van een werkende jongere.

TEKST : TON OLIEMULLER
"Het Binnenhof"
FOTO : MARIANNE ZEGERS

THEO KLOUWER:
"Een getrouwde muzikant moet behalve aan muziek ook aan vrouw en kind denken".

Naarmate je ouder wordt, blijf je dat niet doen. Tijd is geld en ook ik moet zien, dat ik aan een redelijk uurloon kom. Ik geef toe, dat er voor The Cats nog grote bedragen op tafel komen. Maar eerst moeten de kosten er af. Dat was vorige maand fl. 35.000,-. En wat er dan overblijft, moet je met velen delen. Daarom gaat er voor mij niets boven een goed lopende zaak, die je zelf kunt runnen. Geen wachturen in foyers meer, maar uren die je ten nutte kunt maken voor je eigen zaak. Ik ga niet weg uit The Cats. Dat hebben we samen opgebouwd en we hebben een naam te verliezen. Dat zou trouwens niet sportief zijn. In een groep is iedereen van iedereen afhankelijk en zij dus ook van mij, maar als man met vrouw en kind moet ik natuurlijk ook wel een beetje aan de toekomst gaan denken".

Roni Sibon, Postbox 142, Ofakim (Israël) zou willen korresponderen met een Hollandse Catsfan van ongeveer 17 jaar. Hijzelf is ook 17. Je kunt schrijven in het Engels of Frans. Nederlands kan ook, maar dan worden je brieven aan Roni door zijn Nederlandse buurman vertaald . . . !

Catsstory

DEEL VII

EEN EDISON EN EEN TOERNEE NAAR DE WEST

Najaar 1969 verscheen de derde LP van The Cats, onder de titel "Colour us gold". Ook op deze plaat was weer een uitgebreid en een afwisselend repertoire te horen met als grote uitschieters "Songs we sang" (gezongen door Arnold), "Blue horizon" (gezongen door Cees), "Shaving cream" (een Iers volksliedje, gezongen door Piet) en "Why, baby why", een fantastische opname waarin Piet de boventoon voert.

Met een selectie uit deze LP maakten producer Krijn Torringa, cameraman Mat van Hensbergen en regisseur John Schelfhout een half uur durende film die op 15 november 1969 door de AVRO-televisie werd uitgezonden. De film droeg de titel "Colour us gold" en werd grotendeels in Volendam opgenomen.

Reeds een paar maanden later, nog voor het einde van het jaar, werd bekend dat „Colour us gold" eveneens het magische getal van 25.000 had bereikt en dus voor goud in aanmerking kwam. Er werden er — nog geen drie maanden na de release — meer dan 40.000 van verkocht. The Cats werden ook voorgedragen voor een Edison, die ze op 27 februari 1970 ontvingen uit handen van Mies Bouwman, tijdens het Grand Gala du Disque. Tijdens de TV-uitzending van het gebeuren in de Amsterdamse RAI zongen The Cats twee nummers, "Marian" en "Lies". Ze brachten deze twee nummers voor het eerst in hun carrière "live" voor de TV. Twee dagen hadden ze er in Brussel met het BRT-orkest onder leiding van Francis Bay voor gerepeteerd. Arrangeur Wim Jongbloed nam de leiding van het Gala-orkest over toen The Cats hun twee nummers ten gehore brachten.

Nadat The Cats hun twee nummers gespeeld hadden waren ze de eersten die op deze avond de Edison kregen. Mies vroeg ze of ze nog plannen voor de toekomst hadden.

"Op 31 maart vertrekken we voor een week of vijf naar Zuid-Amerika", aldus Arnold. Cees: "Dan staat er nog een toernee door de Noordoostpolder op het programma . . ."

Mies wenste The Cats nog veel succes in hun carrière en toen de vijf Volendammers wegliepen stak een enthousiaste Theo Klouwer zijn hand op naar het publiek. Het was een fijn gezicht The Cats daar — precies op de 30ste verjaardag van hun manager Jan Buys! — de grootste en belangrijkste onderscheiding te zien krijgen van de Nederlandse platenindustrie. Ter gelegenheid van het Grand Gala du Disque bracht Bovema de LP "Cats Portrait" uit, waarop een aantal Catshits waren samengebracht.

Inmiddels was er van The Cats, als opvolger van "Scarlet ribbons", weer een nieuwe single verschenen. Dat was "Marian"/"Somewhere up there". "Marian" was weer van de hand van Arnold Mühren, terwijl "Somewhere up there" het debuut van Piet Veerman als komponist betekende. Met deze plaat op de eerste plaats van de Top-40 sloten The Cats het voor hen zo uitermate gunstig verlopen 1969 af.

Zo brak 1970 aan, een jaar waarin The Cats weer heel wat beleefden. Ze kregen, zoals we al zagen, in februari een Edison, maar daaraan voorafgaande had een niet zo prettige gebeurtenis voor Arnold en Piet plaats.

Op 21 januari moesten The Cats voor TV-opnamen in België zijn en tijdens hun verblijf in Brussel werden Arnold en Piet gearresteerd door de Brusselse politie. Voor de politie van de Belgische hoofdstad werken lange haren als een rode lap op een stier, zoals kort tevoren ook een aantal Nederlandse acteurs hadden ondervonden. In tegenstelling tot de toneelkunstenaars echter werden Arnold en Piet niet mishandeld, maar wel "hoogst onwelwillend" bejegend door de politie. Het tweetal werd gearresteerd in een bar toen daar — zeer ongebruikelijk — de politie 's nachts de papieren van de aanwezigen controleerde. De twee Cats hadden de hunne niet bij zich en moesten mee naar het bureau, waar ze uitgebreid werden gefouilleerd omdat men

Tijdens de trip door de West hadden The Cats ook ruimschoots de gelegenheid om een duik in een zwembad te nemen.

kennelijk in de veronderstelling verkeerde, dat ze verdovende middelen gebruikten. Arnold en Piet werden in een cel gestopt en toen Piet om een matras vroeg om op te slapen zei de politie-funktionaris: "Knip je haar maar af en maak daar een matras van", Twee leden van het management-team van The Cats, die eveneens nogal lang haar droegen, werden op het politiebureau niet toegelaten toen ze daar tegen drie uur 's nachts voor vrijlating van de bassist en de zanger van The Cats wilden pleiten. De niet al te langharige international manager van Bovema, Theo Roos, slaagde daar tenslotte in, maar pas nadat hij grammofoonplaten had uitgedeeld aan de agenten van de wacht.

Het jaar 1970 was ook het jaar waarin The Cats hun eerste echte grote buitenlandse toernee maakten en waarbij ze veel succes oogstten. De reis voerde hen naar Suriname en de Nederlandse Antillen. Ze verbleven drie weken in Paramaribo. De aankomst op het vliegveld Zanderij was er één die hen nog lang bij zal blijven, want het geheel had veel weg van een aankomst van The Beatles, enige jaren geleden. Op dinsdag 31 maart, 's avonds om kwart over acht, arriveerden The Cats met een vliegtuig van Philippine Airways op het vliegveld van Paramaribo, waar honderden tieners waren samengestroomd om de groep te verwelkomen. Aanvankelijk zou de zilveren vogel om tien over zeven landen, maar door vertraging kon de dienstregeling niet worden aangehouden. De fans hielden zich bezig met het draaien van Catsplaten en wachtten ongeduldig op de aankomst van het toestel, wat na lang wachten eindelijk landde. Nadat alle pasagiers waren uitgestapt was er van de Volendamse groep nog geen spoor te bekennen. Jongelui begonnen te schreeuwen; 1 april! 1 april! De spanning steeg ten top, maar toen was het moment daar, dat The Cats als laatsten uit het vliegtuig kwamen. En toen gebeurde het: er werd geschreeuwd, gegild, gefloten. De douane en andere luchthavenpersoneelsleden hadden de grootste moeite de "losge-

broken" jeugd in bedwang te houden. Met gejoel en gegil werd het Catsteam binnengehaald. Op het vliegveld werd het Cats-team geïnterviewd door enkele reporters van Radio Apintie. Aan ieder werd de vraag gesteld; Hoe was de reis? Theo: "Het was prima, met een vertraging van een uur en lekker warm". Jaap: "Het was een vermoeiende reis, met vertraging". Na de korte vraaggesprekjes kwamen de Cats in de hal van het stationsgebouw, waar honderden enthousiaste fans een oorverdovend lawaai maakten. Om ze gerust te stellen kwam Piet enkele fans, die achter de hekken stonden

even een handdruk geven. Nadat de douane alles gecontroleerd had, mochten The Cats het vliegveld verlaten. Maar dat was niet zo eenvoudig, want van alle kanten werden ze bestormd en moesten ze handtekeningen en foto's uitdelen. Toen er een fan met zijn bewijs van lidmaatschap van de fanclub aankwam om daarop handtekeningen te vragen, maakte Arnold tegen Piet de opmerking: "Geweldig, dit is een echte!"

Na ruim een half uur werden er aanstalten gemaakt om van Zanderij te vertrekken naar de stad Paramaribo. Om kwart over tien kwamen ze daar in het Palace Hotel aan, alwaar The Cats voor drie weken hun intrek namen. De volgende dag kwamen The Cats naar de Caribbean Beat Boetiek van de Firma C. Kersten & Co. waar het ontzettend druk was. Er was geen doorkomen aan in de grote winkel; ieder die daar de LP "Colour us gold" kocht, kreeg de persoonlijke handtekeningen van The Cats. Cees had het zo druk met handtekeningen zetten, dat hij niet in de gaten had dat de anderen al vertrokken waren. Hij werd door een agent op de schouders getikt, die zei, dat de anderen al weg waren. Na een half uur gewacht te hebben in het restaurant van de zaak werd hij naar zijn hotel gebracht. Van de platenzaak van Kersten gingen The Cats naar het gebouw van Caribbean Productions, waarvan zij de opening moesten verrichten. Daar aangekomen wisten ze niet wat ze zagen, de hele straat zag zwart van de mensen en met heel veel moeite kon de grote zwarte auto, waarin The Cats zaten, door de straat rijden. Toen ze uitstapten werd er vuurwerk afgestoken en weer met heel veel moeite konden ze het gebouw binnengaan. Ze openden het door ieder één lint door te knippen; omdat Cees er niet bij was, knipte Theo dat van Cees door. Hierna dronken ze een Farbo-biertje. Van alle kanten kwamen fans weer om handtekeningen en foto's welke The Cats gewillig gaven op papiertjes, hemden, handen, zakdoeken etc. Op donderdagavond 3 april gaven The Cats twee shows weg, de eerste in het Empire

Uit handen van Mies Bouwman kregen The Cats op 27 februari 1970 een Edison. Het felbegeerde beeldje staat bij Arnold thuis op de schoorsteen.

Theater om 19.30 uur en de tweede in Star om 22.00 uur. Toegangsprijzen waren f. 7,50 en f. 5,—. In het voorprogramma speelde Orchestra Wash Board. Om negen uur begonnen The Cats met "Sure he's a cat" en zij eindigden met "Kansas City". Al bij de begintonen sprongen de meisjes van hun stoelen en begonnen te gillen. Het tweede nummer was "Lies", daarna volgden "I gotta know what's going on", "Marian", "Why, baby why", "Scarlet ribbons", "Vaya con dios" en "Lea". Toen Cees aankondigde dat Piet een nummer van de bekende Amerikaanse zanger Salomon Burke zou gaan zingen, dacht iedereen dat het "I don't want to be hurt" zou zijn, dat in Suriname erg populair is in de uitvoering van The Cats. Er werd gegild en gefloten, maar men had te vroeg gejuicht. In elk geval zong Piet het op de wijze, zoals we het van hem gewend zijn. Toen Cees zei dat ze het laatste nummer zouden gaan spelen ("Kansas City") schreeuwden enkele tieners: "Jullie gaan niet weg, we willen nog meer!" Later op de avond in het Star Theater speelden ze dezelfde nummers, maar niet in dezelfde volgorde.

Zaterdagmorgen 5 april vertrokken The Cats met een Surinaamse groep naar Cayenne, voor drie dagen. Hier gaven ze ook weer twee shows, die evenals de eersten in Paramaribo geheel uitverkocht waren. Op 7 april waren ze weer terug in Suriname, waar ze dezelfde avond een show in het Prins Bernhard Kampement verzorgden. Door de avondvierdaagse hadden heel wat tieners de optredens van The Cats niet kunnen bijwonen, maar desondanks waren alle zalen waar ze speelden toch geheel uitverkocht. The Cats besloten, in overleg met de promotor van deze toernee "Uncle Tom", nog enkele malen op te treden, om degenen, die hen nog niet hadden gezien, alsnog de gelegenheid te geven een optreden bij te wonen. De prijs voor deze optredens was f. 2,50.

Tijdens het verblijf van The Cats in Paramaribo steeg hun populariteit enorm. De gehele dag werden er via de radio platen van ze gedraaid en daarvan waren "Scarlet ribbons" en "I don't want to be hurt" de meest populaire; "Lies", "For as long as you need me" en "Remember the good times" verschenen op de hitparade! Door de ver-

The Cats speelden in de West voor uitverkochte zalen. Hier twee foto's tijdens een optreden in Paramaribo.

schillende radiostations werden ze geïnterviewd en bij elk daarvan zeiden ze dat ze het erg warm hadden. Na elk optreden was het publiek enthousiast: "Ik vind de jongens machtig" en "Ik moet ze weer zien" waren veelgehoorde uitroepen. In elke show wilde men beslist ook "I don't want to be hurt" horen, maar The Cats zeiden dat ze dat niet hadden gerepeteerd en dat ze niet wisten dat dat liedje in Suriname zo populair was. Op een avond hebben ze het toch gespeeld en het publiek was door het dolle heen. De zalen waren telkens uitverkocht en zo kon het gebeuren dat er een zwarte

handel in toegangskaarten ontstond. Een kaartje van een rijksdaalder ging voor vijf gulden, zeven-en-een-half en zelfs wel voor meer grif van de hand . . . Dankzij de Volendammers werd het mogelijk de toegangsprijzen terug te brengen op f. 2,50. Met Combo Five, The Kosmo Beats en de Soul Kids gaven The Cats hun laatste shows in Paramaribo weg. Nadat ze drie weken in Suriname hadden doorgebracht en drie weken bijzonder veel succes hadden geogenst, was dinsdag 21 april het afscheidsuur aangebroken. De tientallen meisjes, die The Cats tijdens hun verblijf in Suriname hadden

leren kennen, waren naar het Palace Hotel gekomen om Piet, Jaap, Arnold, Cees en Theo een goede reis te wensen, hetgeen gepaard ging met de nodige hoeveelheid waterlanders. Het afscheid van The Cats werd dus nog moeilijker gemaakt, omdat ze nu ook de taak kregen de "liefjes" te troosten met woorden als: "Wees nu eens flink" en "Wij komen heel gauw weer terug".

Overdonderd door het warme onthaal, het grote succes en de prettige tijd in Suriname stegen The Cats om acht uur 's avonds op van het vliegveld Zanderij met bestemming Curacao . . . Ook op Curacao, Aruba en Bonaire waren weer veel fans samengekomen om The Cats te verwelkomen. Over de aankomst op Bonaire schreef het dagblad "Amigoe": "Aan de lang gekoesterde wens van vele tieners en ook opmerkelijk van wat men zou kunnen noemen "de tieners-plus", werd vrijdagavond voldaan toen om ruim negen uur de woest-behaarde Cats uit het lijnvliegtuig stapten. Op het Flamingo-vliegveld waren geen speciale maatregelen genomen, of het moest zijn de aanwezigheid van een paar politieagenten meer dan normaal. Alles verliep ordelijk. Toen eerst de normale passagiers waren uitgestapt en behandeld door de vreemdelingendienst, kwam als eerste Theo Klouwer, de drummer van de langzamerhand wereldberoemde Cats, uit het vliegtuig. Gelijk een vorst, die aankomt in eigen land na een buitenlandse reis, wuifde hij de menigte kattenbewonderaars toe, die inmiddels de kreet: "The Cats, hé, hé, hé" had aangeheven. Men bleef echter ordelijk achter de omheiningen. Buiten het gebouw kwam men pas goed los en omhelsde The Cats en bedolf ze onder serpentines en houtwol. Het wachten van vele tieners die al om zeven uur stonden te wachten, was beloofd. Het gerucht dat The Cats best eens zaterdagmorgen zouden kunnen aankomen, had de meest verstokten onder hen doen besluiten om dan indien nodig op het vliegveld te wachten tot het morgengloren van de zaterdag. Het optreden van The Cats zaterdagavond was een groot succes. Tijdens hun twee optredens kregen zij de volle bewondering van de toeschouwers die om het zwembad waren gezeten. Vooral het geïnspireerde zingen van Piet Veerman die met zijn machtig stemgeluid en zijn daarbij uitstekend passende mimiek deed het uitroepen van "eh" en "oh" door de aanwezige tieners, herhaalde malen opkomen als hij

De opname van de TV-film "Colour us gold". Tijdens deze leuke scene speelden The Cats op de achtergrond natuurlijk "Shaving cream"!

weer zo'n inspanning aan de dag legde. In de tuin rijk voorzien van gigantische muziekzuilen, die een imposant lawaai uitbraakten, zagen The Cats kans om het gehele gehoor vooral tijdens hun tweede optreden volledig aan hun hooggehakte voeten te krijgen. Foto's, handtekeningen en platen die inderhaast waren aangedragen om ook daar de naam van de mannen in kwestie op te laten zetten, waren een gewild artikel. Het succes van de Volendamers was volmaakt. Zondagmorgen reisden

zij weer af, een eiland achterlatend, waarop een groot aantal vooral vrouwelijke tieners, de avond van het jaar hadden beleefd. Tijdens de pauze van deze avond werden de tienermisses aan de aanwezigen voorgesteld". Ook op Curacao en Aruba waren weer veel fans samengekomen om de Cats te verwelkomen. Na vier dagen met veel succes optreden te zijn in diverse zalen op Curacao gingen The Cats voor twee dagen naar Aruba. De 26ste speelden ze daar in het Manchebo Beach Hotel. Op dinsdagmorgen 28 april vertrokken ze weer naar Curacao, waar ze op o.a. op Bevrijdingsdag weer optraden. Na een fantastische geslaagde toernee kwamen The Cats op woensdag 6 mei weer in Nederland terug.

WORDT VERVOLGD.

FANMEETING

Bianca Becker wil in Den Helder een fan-meeting organiseren. Het moet een avond worden waarop elke Catsfan zonder enige verdere verplichting mag komen. Er kunnen dan platen, foto's, posters etc. uitgewisseld worden.

Plan is om er een gezellige Catsavond van te maken. Bianca wil eerst eens peilen of er voldoende belangstelling voor een dergelijke meeting is.

Nou, het lijkt ons niet zo'n gek idee! Fans kunnen er namelijk nader met elkaar kennis maken, foto's ruilen, elkaars plakboeken bewonderen etc. Het zou leuk zijn als één van de jongens van The Cats zich op zo'n avond zou laten zien en als zo'n avond wat wordt willen wij daarin best meehelpen.

Ook wil de fanclub best haar medewerking verlenen met het opzetten van de avond en materiaal beschikbaar stellen. We hebben hier nog stapels oudere fanbladen en die willen we wel eens verkopen voor een zacht prijsje! Bianca woont: Graaf Willem II laan 296 in Den Helder.

Schrijf haar eens wat je van haar plan denkt. Dan horen wij van Bianca tzt wel of de avond doorgaat en kunnen wij mogelijk één van de jongens van The Cats vragen of hij door zijn aanwezigheid de avond een extra tintje wil geven.

BAR

„De Kakatoe”

air conditioned

Haven 166

Volendam

Tel. (02993) - 41 05

ALBUMS

HOT BAKER GEORGE BAKER SELECTION Negram NY-13

Dank zij de immer-ijverige promotion-man van Negram, Ron Heijmans, kwam ik in het bezit van de nieuwe LP van de George Baker Selection. Helemaal nieuw was de plaat toen al niet meer voor mij, want de banden heb ik begin april al gehoord bij een interview met Hans Bouwens, alias George Baker. Mijn eerste indrukken van de nieuwe langspeler waren: weer geheid in elkaar zittende composities, precies wat we van deze Zaanse formatie gewend zijn. Er staan vier vroegere hits op, 'Little Paragoayo', 'Baby blue', 'Morning light' en 'Drink, drink'. De rest is nieuw werk, allemaal van de hand van Hans Bouwens. Van de George Baker Selection — die zojuist haar vijfjarig bestaan vierde — zul je praktisch geen 'moeilijk werk' verwachten. Zoals Hans Bouwens het me zei: 'Muziek is nog altijd entertainment, dus je moet er zo veel mogelijk mensen mee kunnen bereiken, het dus niet te ingewikkeld maken'. Met deze inzet heeft de groep het ver geschopt, talloze hitparade-noteringen ook buiten Nederland. Al hun vijftien singles werden knallers van hits. Dat betekent dat de Selection op de goede weg zit. Ook deze LP 'Hot Baker' wijkt praktisch niet af van wat we tot nu toe van de groep gewend zijn. Lekker meeslepende songs, die er ingaan als pap. 'Drink, drink' vind ik zo'n beetje de allerfinste hit die ze gemaakt hebben, maar ook 'Canta libre' is een majestueus stukje vakwerk en met deze kompositie op single gaat de groep weer een aanval doen op de buitenlandse hitparades. Ook op deze plaat blijkt weer dat de leden van de groep erg goed op elkaar ingespeeld zijn. Hans zingt weer als vanouds en dat betekent: lekkere

uithalen; Jan Hop zorgt weer voor het gehele drumwerk; Jacques is weer van de partij op het orgel en de accordeon; George The op sologitaar en Cor Veerman met zijn specifieke, door merg en been gaande baswerk. Cor is trouwens onlangs een solokarriere begonnen. Er kwam voor hem een nieuwe bassist, Tinus Schoen, terwijl er — en dat is nieuw voor de George Baker Selection — een zangeres bijkwam in de persoon van Lidia Bond uit Volendam. Een foto van de nieuwe samenstelling drukken we hierbij af. De oude vijfmansformatie speelt echter nog wel alle twaalf nummers op 'Hot Baker'. Om op die LP terug te komen: kopen! Je zult er geen spijt van hebben!

AFSCHEIDSCONCERT CUBY + BLIZZARDS Varagram 0028

De vijftiende januari van dit jaar heb ik met meer interesse dan anders uiterst geboeid zitten kijken naar Nederpopzien, naar het fantastische concert wat Cuby + Blizzards ten beste gaven. Dat was een optreden om nooit te vergeten. Met een fantastische inzet speelden Harry Muskee en zijn mannen nummers als 'Checkin' up'on my baby', 'Hobo blues' en 'Somebody will know someday'. Het was gróóts! De Blizzards van het eerste uur waren allemaal present: Hans Waterman, Hans Kinds, Willy Middel én natuurlijk de fantastische pianist Herman Brood. Eelco Gelling en Harry Muskee stonden op de voorgrond, zonder de anderen ook maar iets te kort te doen. Na 15 januari stond de telefoon bij Nederpopzien niet stil, er was veel vraag naar dat concert, men wilde het nóg eens kunnen beluisteren, opnieuw ervaren. De VARA besloot er een plaat van te persen,

de VARA zij geprezen. De plaat is er. Je kunt Cuby + Blizzards nu zo vaak je maar wilt horen, in hun aller-allerlaatste concert. Ik — als C+ B-fanaticus — heb me bij het telkens wéér draaien van deze maar één tientje kostende plaat steeds weer af zitten vragen: waarom moest zo'n groep ophouden te bestaan? Is er nou geen één mogelijkheid om de groep weer nieuw leven in te blazen? We leven nu toch in een tijdperk van de heroprichting van vele groepen. En waarom zouden Cuby + Blizzards daar niet aan mee kunnen doen??? Ik hoop dat het ooit nog eens zo ver komt. Tot zo lang moeten we het maar doen met deez' schoone LP.

SHE'S A SONG RICK ROBERTS A&M Records 87 378 IT

April was bij Ariola-Eurodisc de maand waarin de country-muziek centraal stond. De energieke Haarlemse platenfirma bracht in het kader van de country-maand enkele juweeltjes van LP's uit: fraai dubbelwerk van de Flying Burrito Brothers, een meesterwerkje van Gene Clark en de tweede solo-schijf van ex-Burrito-zanger Rick Roberts.

Producer van 'She's a song' was Chris Hillman, bekend van Byrds, Burrito's en mandoline. Hillman speelde trouwens ook in twee nummers bas. De nieuwe Rick Roberts-LP bevat tien nummers waarvan één oude, namelijk 'She made me lose my blues', wat in het verleden al eens op de Burrito-LP 'Live in Amsterdam' werd gezet. Deze tweede plaat van Rick wijkt niet zo erg sterk af van zijn eerste, 'Windmills'. Rick Roberts solo (nou ja, solo, er spelen weer vele prominenten mee zoals Joe Lala, Al Parkins, Rusty Young en Joe Walsh) betekent dan ook: prima in elkaar zittende songs, waar je je hoofd wel bij moet houden. Het dreigt namelijk soms iets eentonig te worden. Wat méér afwisseling in de ritmen zou niet zo gek zijn, ik bedoel werkjes à la 'White line fever', 'My uncle' etc. Dat is een wat langzamere kompositie er tussen door helemaal niet zo'n ramp. Ik geloof, dat als Rick wat méér de richting van het Burrito-stijltje op zou gaan zijn platen dan nét die extra 'kick' krijgen waardoor het allemaal wat makkelijker verstaanbaar wordt. Op zo'n plaat reken ik de volgende keer!

SEXSTET Kees Stet Negram SPLO 104

Ik vraag me zelf af of Kees Stet eigenlijk wel thuishoort in deze rubriek, maar een feit is dat deze 70-jarige Noordhollander af en toe leuke LP's opneemt. Stet kreeg bekendheid door zijn onvervalste Noordhollandse humor, die hij met het typische Westfries aksent brengt. Tal van voorvallen uit zijn dorp passeren de revue en op zijn nieuwste plaat, 'Sexstet', zijn het de avonturen van zijn dorpsgenoten betreffende sex, die voor de nodige hilariteit zorgen. Theo Klouwer en Piet Veerman kunnen Kees Stet prachtig imiteren! Ik vind dat Kees Stet best een beetje meer bekendheid mag krijgen en waarom zetten ze hem niet eens een keertje in 'Nederpopzien', in plaats van die maffe Drs. P. die in het geheel niet kan zingen?

LOVE IN YOUR EYES

Dinsdag 29 januari om zeven uur in de vroege, mistige morgen op een stil Schiphol . . . "De CP-382 is geland" klonk door de luidsprekers. De Bovem ploeg spoedde zich naar de "gate" en al vrij snel ontwaarden ze daar een stel onmiskenbare Volendammer hoofden. The Cats waren terug op vaderlandse bodem. Moe, vreselijk moe, maar wel een fantastische ervaring rijker. "Hello there" lachten ze de mensen van Bovema toe, waarmee wel duidelijk werd, dat ze met hun gedachten nog wel een beetje in Los Angeles vertoefden. Na wat warrige eerste indrukken werd het snel zonneklaar, dat The Cats iets heel bijzonders hadden geproduceerd in de Larrabee Sound Studio's in Hollywood. Een paar uur na de terugkeer op Schiphol haalde Cats-producer Klaas Leyen een tape uit zijn koffer. En wat men toen te horen kreeg overtrof zelfs de hoogste verwachting . . . En dan te bedenken, dat dit nog maar de ruwe mixage was! Nu de plaat kant en klaar is, staat het ons allemaal haarscherp voor de . . . ogen. "Love in your eyes" bewijst, dat The Cats een formidabele sterrenploeg zijn. En dat het platenkopend publiek het daar mee eens is . . . ach, die eerste plaats voor "Be my day" kon toch eigenlijk gewoon niet missen . . . ? Twaalf composities schitteren op deze, door Al Capps geproduceerde LP, zes Amerikaanse stukken, zoals "Love in your eyes" (dat in Amerika op single werd uitgebracht), "If you're gonna tangle" en "Moonchild". Voorts zes bekende Catshits, zoals "Let's dance", "One way wind" en "If you'll be my woman", allemaal in een Amerikaans jasje gestoken. Met behulp van een aantal uitgelezen Amerikaanse sessiemuzikanten hebben The Cats daar in Californië een schitterende LP gemaakt. Op 19 mei gaven ze in Purmerend hun laatste concert en dat heeft er al voor gezorgd dat The Cats geen tijd hebben om te relaxen: ze hebben inmiddels al weer aardig wat keren voor buitenlandse TV-camera's gestaan!

HONKY TONK HEAVEN The Flying Burrito Bros. A&M Records 87 593 XDT

De door dik en dun aanhang zal er inmiddels wel achter zijn. Er is een nieuwe Flying Burrito Brothers LP, Honky Tonk Heaven. Een dubbelalbum dat een paar weken geleden als een slag bij heldere hemel van de platenpers kwam. Een release met nooit eerder verschenen materiaal van deze legendarische formatie met Gram Parsons, Chris Hillman, Bernie Leadon, Sneaky Pete Kleinow en Michael Clark als bezetting. Als gasten werken bovendien Gene Clark, Herb Peterson en Rick Roberts mee. Laatstgenoemde zou in de latere aflevering - met Country Gazette erbij - de Flying Burrito's aanvoeren. Het dubbelalbum bevat songs uit de tijd van het Burrito Deluxe album. Het zouden nummers zijn die

'over' waren van de opnamen voor de tweede LP alsmede niet gebruikt materiaal voor de derde.

Aan de binnenkant van het album is de 'heaven' in vakjes verdeeld en staat precies aangegeven wie wat doet en op welke plaatzijde, alsmede in welke nummers wordt meegespeeld. "Featuring Gram Parsons" staat er achter de titel van deze LP. Die 'extra' vermelding is terecht. Gram Parsons in september vorig jaar onder merkwaaardige omstandigheden gestorven, was het wonderkind der Burrito's. Hij kon zijn muzikale expressie er zelfs nog niet eens helemaal in kwijt, hetgeen hij demonstreerde door er uit te stappen en twee zalige soloalbums af te leveren.

Wie die platen kent (G.P. en Grievous Angel) moet onmiddellijk ook 'Honky Tonk Heaven' aanschaffen. Op twee volledige

plaatzijden is Gram Parsons namelijk in volle glorie te beluisteren.

Gram's voorkeur voor de meer dramatische (country) muziek, zoals hij die brengt op zijn solo-albums blijkt hier al. Overigens zijn het allemaal composities van anderen. Op kant één bijvoorbeeld het Haggard (favoriet van Gram) nummer 'Tonight the bottle let me down' en 'Green green grass of home' van Putman/Woolley. Dit laatste nummer zou haast voor Gram geschreven kunnen zijn, zou je zo zeggen.

De tragisch klinkende pedal steel van Sneaky Pete en het droef baswerk van Chris Hillman completeren deze en andere songs waarin Gram zingt.

Je wordt er prettig sentimenteel van. Nummers als 'Just Because' en 'Break my mind' zorgen als tegenhangers weer voor wat meer vaart.

Op kant twee van 'Honky Tonk Heaven' treffen we 'Dim Lights' aan, dat ook al eens door The New Riders op de plaat werd gezet. 'Crazy Arms' van Seals en Mooney, de beschaafde rocker (zo moet je dit vandaag de dag tenminste betitelen) 'Boney Moroney', 'Sing me Back Home' (Haggard!), Six days on the road' en 'To love somebody' van de gebroeders 'Bee Gee' Gibb.

Kant drie telt nog maar twee stukken waarin Gram de zang voor zijn rekening neemt, 'Honky Tonk Woman' (Stones!) en 'Together Again' (Owens!). In 'Lodi', bekend van Creedence, speelt Gram nog wel de piano, maar horen we de tegenwoordige Eagle Bernie Leadon zingen. Rick Roberts kwam kennelijk ook af en toe al eens in de opnamestudio's kijken, want zijn eerste bijdrage op dit album is zijn compositie 'Did you see' (hij zingt het samen met Chris Hillman). Deze plaatzijde wordt afgesloten met een instrumentaal, de Pete Kleinow compositie 'Beat the Heat'. Een zeer snel nummer, waarin Sneaky Pete zijn wereldklasse dan nog maar eventjes bewijst.

Op kant vier ontbreekt Gram, maar doet Gene Clark een keer mee in zijn compositie 'Here Tonight'. Chris Hillman zingt hierop 'Payday' van Jesse Winchester en 'Pick me up on your way down' (H. Howard). Ook dit klinkt uitstekend. Rick Roberts levert bovendien nog twee bijdragen, 'In my own small way' dat ook op zijn eerste solo-LP Windmills voorkomt en 'Feel Good Music'. Honky Tonk Heaven is een LP met veel country standaardwerken, die geen enkele FBB'er mag missen. Ik ben er vreselijk gelukkig mee.

TON VAN BEMMEL

HOLLIES The Hollies Polydor 2460 223

Het is met The Hollies een tijdjlang 'emmeren' geweest sinds Alan Clarke opstapte. De vier overgebleven Hollies namen de Zweed Michael Rickfors in dienst en scoorden met hem een grote hit met 'The baby', één van de fijnste Hollies-singles aller tijden! Dat sukses met Rickfors werd niet gekontinueerd en toen de groep in Amerika deze nieuwe LP opnam vroegen ze Clarke: 'Waarom kom je eigenlijk niet weer terug bij ons?' Om een lang verhaal kort te maken: Alan ging op dat voorstel in en opeens stonden The Hollies weer twee keer nummer één, met 'The day that Curley Billy

shot down Crazy Sam McGee' en 'The air that I breath'.
 Dat zijn tegelijk de enige twee nummers op de plaat die mij hebben kunnen boeien.
 Ergens is het jammer dat Clark weer terug is, want ik hou eigenlijk helemaal niet zo van de messcherpe schelle stem van 'm.
 Daarom kon ik destijds ook zo enthousiast zijn over Rickfors' 'The Baby'.
 Nee, The Hollies op een LP kan mij niet zo bekoren. Af en toe het hitwerk is leuk, maar een hele LP is ietsje teveel . . .
 Bovendien is deze plaat 'opgehangen' aan de twee genoemde hits, zoals ook de hoed dat nog even vermeld: 'Including etc. . .'.
 Misschien kunnen The Hollies elkaar eens afwisselen als solozanger? Dat levert tenminste wat méér variatie op!

THE HILLMEN
The Hillmen
Negram SPLO-103

Platen verzamelen heeft veel weg van filatelie: de oudste opnamen zijn, net als de oudste zegels, het moeilijkst te krijgen.
 Wie een 'komplete' Chris Hillman in zijn kollektie op wilde nemen, had met Byrds, Dillard and Clark, Burrito Bros en Manassas geen onoverkomelijke problemen bij de aanschaf, maar Hillman's opnamen eind '62 begin '63 met de Gosdin Brothers en Don Parmley leverden geen geringe moeilijkheden op. Aldus Willem Bloemendaal, die de hoestekst in elkaar zette van een pas verschenen langspeler waar Hillman-adepten veelal smachtend op hebben zitten wachten.
 De plaat 'The Hillmen'. Een LP met uiterst vrolijke blue-grass klanken. Simpele, maar swingende muziek — gitaartje, banjootje, mandoline e.d. — en bovenal de verrukkelijke stemmen van de gebroeders Vern en Rex Gosdin, Hemels harmonisch. Voor liefhebbers van Country Gazettewerk ook een 'verplichte' aanschaf deze LP.
 In 'When the ship comes' zingt Chris Hillman zelf de eerste stem. Het is één van de vijftien stukken op deze plaat. (Fair and Tender ladies; Windsborough cotton mill; Wheel Hoss; Fare Thee Well; Go'in up; With these chains; Brown Mt. Light; Sangeree; When the ship comes in; Roll on muddy river; Blue grass chopper; Rangers command; Prisoner plea; Barbara Allen en Copper Kettle, Unieke muziek. Blue-grass-muziek. Zonder elektrisch instrumentarium gespeelde, uit stringbandklanken ontwikkelde muziek, met vokalen waarbij The Carter Family een beslissende rol hebben gespeeld. De naam werd min of meer gelanceerd door Bill Monroe die in 1938 zijn eerste Blue Grass Boys formeerde. (Genoemd naar het blauwe gras van zijn geboortestaat Kentucky).
 Het is een verademing om dit soort muziek zo tussen allerlei elektrisch 'geweld' door te draaien. Maar vooral ook uit filatelistisch oogpunt is 'The Hillmen' een LP die je niet mag missen.

TON VAN BEMMEL

Bianca Becker, Graaf Willem II straat 296, Den Helder zoekt correspondentie met een jongen die haar 'alles' over The Cats kan vertellen. Bianca heeft zwart haar, bruine ogen en een bruine huidskleur. Ze komt uit Suriname.

STARS OF THE SIXTIES

Bovema bracht onlangs een zestal follow-ups uit van de serie die midden vorig jaar zo succesvol gestart is: Stars of the sixties. Prachtige platen met sterren van een jaar of tien, vijftien terug. En maar f. 12,50 per stuk!

FRANKIE AVALON

*Een verzameling van zestien nummers die allen in de Amerikaanse charts gestaan hebben, waarvan zeven in de top-tien, twee ('Venus' en 'Why') zijn beide nummer 1-hits geweest. Op deze LP ook zijn eerste hit 'De de Dinah'.
 Probe 5C050-95149*

FATS DOMINO

*Op deze LP vindt je negen tracks die nog nooit uitgebracht zijn. Verder nog 'There goes my heart again' en 'When I'm walking'.
 Probe 5C050-95277*

FABIAN

*Fabian die niet alleen dateert uit de zestiger jaren, de vijftiger jaren mogen er ook bij gerekend worden. Op deze LP o.a. 'Hound dog man', 'Turn me loose' en vele andere succesgeluiden van Fabian.
 Probe 5C050-95031*

GENE PITNEY

*Gene Pitney blijkt elke keer weer niet te mogen ontbreken wanneer we nostalgisch gestemd zijn. Er zijn al vele herreleases en verzamelingen van deze zanger met zijn typerende hoge stem uitgebracht. Hits als 'Mecca', 'Twenty-four hours from Tulsa', 'The man who shot Liberty Valence' zijn ook op deze LP vertegenwoordigd.
 Stateside 5C050-93116*

BEACH BOYS

*De 'Surfin'-boys ontbreken natuurlijk ook niet. Zij hebben eveneens hun stempel gedrukt op de sound van de zestiger jaren. Een LP met al hun 'Surfin'-hits: 'Little Honda', 'Wendy', 'Surfer girl' en 'Surfin' safari'. Alle nummers zijn van de hand van het Beach Boys-brein Brian Wilson, behalve 'Surfin' USA', waar Chuck Berry garant voor staat.
 Capitol 5C050-81596*

ROY ORBISON

*'The Big O' zoals hij genoemd werd, is ook in deze serie opgenomen. 'Yo to Amo Maria', 'Lana' zijn nummers die op de plaat van deze altijd donker gebilde zanger staan.
 Monument 5C050-92542*

MY ONLY FASCINATION

Demis Roussos
Philips 6325 094

Nog amper is Demis Roussos' vorige LP 'Forever and ever' uit de LP-hitlijsten of een nieuwe heeft zich aangekondigd: 'My only fascination'. Tussen deze twee albums ligt nog de enige weken geleden uitgebrachte verzamel-LP 'Greatest Hits'.
 'Forever and ever' is in geheel Europa een bestseller geweest en 'My only fascination' heeft alles in zich om dat sukses te evenaren. Want Roussos is duidelijk niet afgeweken van zijn specifieke soundje: melodramatiek, rijkelijk omgeven door helder klinkende bouzouki's, mellotron en een zeer zuiver galmend meidenkoortje. Het kan helemaal niet meer mis . . .
 'My only fascination' — de titelsong — is een geheide hitsingle en dit openingsnummer is niet de enige potentiële hitparadekraker.
 De meeste composities zijn weer van de hand van S. Flavianos en R. Constandinos, die ook al aan 'Forever and ever' hun medewerking verleenden. Deze elf nummers tellende nieuwe Roussos-schijf eindigt met 'Let it be me', ja inderdaad, die hele superouwe gouwe! . . .

GERARD DE VRIES
PRESENTEERT TROS-COUNTRY

Country Fair, Bluegrass Clodhoppers, Sunny Side, The Roadrunners, The Dutch Bluegrass Boys, en The Tumbleweeds.

Omega-International OM 444.049
 „Gerard de Vries presenteert TROS-Country". Zo heet de LP waarop zes Nederlandse country groepen laten horen wat er hier in Nederland te doen is op het gebied van de landelijke muziek. Zes groepen, waaronder Sunny Side uit Boskoop, die je met een gerust hart de beste kunt noemen van wat er in de lage landen rondloopt op dit terrein.
 De maatschappij Dureco durfde het aan de Nederlandse groepen op de lange schijf te zetten. De meeste andere platenmaatschappijen niet. Het is al moeilijk genoeg om Amerikaans materiaal — enkele uitzonderingen daargelaten — te verkopen, zo redeneert men van die kant. In ieder geval is de belangstelling voor Countrymuziek in stijgende lijn. De opkomst van de country-rock (ook wel eens „langharige country muziek" genoemd) draagt hiertoe wel bij.
 Bij deze muziek duiken namelijk de oorspronkelijke country-instrumenten (fiddle, banjo, mandoline, dobro etc.) steeds meer op. De beste stukken van de LP „Gerard de Vries presenteert TROS-Country" vind ik „Home" van Sunny Side en „California Cotton Fields" van The Tumbleweeds. Laatstgenoemde band is beslist de beste groep van Nederland en levert op deze plaat ook de meest professionele muziek. Dat mijn keuze ook op „Home" valt zit 'm: a. het is een aardig melodietje, b. uit plaatselijk chauvinisme en c. (de belangrijkste) het hart-doorsnijdende steelguitar-spel van multi-instrumentalist Hennie de Bruin. The Roadrunners uit Waalwijk — eveneens met een prettig klinkende steel — kunnen ook muziek maken. De samenhang van Dale en James is erg harmonieus. De vierde „moderne"

band op de plaat is Country Fair uit Alkmaar. De groep opent met een eigen kompositie 'Truckin Song'. Leuk werk, maar nog geen Commander Coby. Uit de bluegrasshoek, de onversterkte muziek dus, a la Country Gazette, zijn er bijdragen van The Bluegrass Clodhoppers en The Dutch Bluegrass Boys. Mensen die het van instrumentale vaardigheid moeten hebben. Hun gezongen werkjes halen het duidelijk niet bij de andere. Resumerend: Een prima plaat. Alleen het ingedubte applaus is volkomen overbodig.

TON VAN BEMMEL.

NEXUS

Argent
Epic EPC 65924

Nog nimmer bleek de toekomst zó belangrijk voor Rod Argent als in de zomer van 1967, toen de Zombies, waarvan Rod de leider was, besloten uit elkaar te gaan. Rod, Jim, Russ en Robert hebben het als Argent gevonden. Maar het was voor Rod ironisch, dat in hetzelfde jaar dat hij de Zombies ontbond (1967) 'Time of the season' zeer hoge verkoopcijfers bereikte! Toen besloot Argent om zeer serieus te gaan werken. Na vier LP's en veel succes met Argent zegt Rod: 'Misschien klinkt het wat idealistisch, maar wij willen gewoon beter zijn dan andere groepen. Wij willen 'eigen' muziek spelen op precies die manier die wij willen. Klinkt dat idealistisch? Ik hoop van niet!' De allereerste LP 'Argent' op het Epic-label kwam zeer positief over. Dezelfde reactie heeft Argent genoten voor z'n tweede LP 'Ring of hands'. Eén track van de derde LP 'All together now', 'Hold your head up', was een million-seller.

Alles ging toen uitstekend voor Argent en hun vierde LP 'In deep' vertoont de muzikale ontwikkeling die vroeger een droom voor Argent bleek te zijn!

Naast deze vier succesvolle LP's nu de lang verwachte vijfde voor de ontelbare Argent-fans. En wat biedt deze nieuwe Argent? Iets heel anders dan het gewone patroon? Ja zeker! Je hoort Argent en only Argent. Van de negen grandioze tracks op 'Nexus' nemen Rod Argent en Chris White (die ook samen 'In deep' hebben geproduceerd) er vijf voor hun rekening en Russ Ballard de andere vier. De teksten van de zes vokale nummers op de LP zijn afgedrukt op de binnenhoes. 'Nexus' biedt veel muzikale verscheidenheid, uitstekende thema's en natuurlijk veel Argent!

"SOIS MA FEMME"

The Cats gaan weer eens een plaat opnemen in een andere taal dan Engels. Ze gaan de succes-single "Be my day" in het Frans opnemen! Dat gaat gebeuren in de Bovema-studio in Heemstede. Titel van de 'Franse' "Be my day": "Sois ma femme".

ARTIESTEN HELPEN UNICEF

MATT MONRO
THE CATS
RICK NELSON
HEINO
ALBERT WEST
DIMITRI VAN TOREN
CHRISTIAN ANDERS
MICHAEL SCHANZE
LORI LIEBERMAN

12.50
10,- + 2.50

ARTIESTEN HELPEN UNICEF

Begin april had in het Congresgebouw te Den Haag het Unicef-gala plaats. Een keur van wereldvermaarde artiesten traden daar geheel belangeloos op voor deze wereldomspannende organisatie. Ook The Cats waren van de partij! Alle optredende artiesten van het Gala kun je terugvinden op een goedkope LP 'Artiesten helpen Unicef'. Daar staan ook The Cats op, namelijk met 'Conclusions' en 'I will follow'. Verder hoor je o.a. Dimitri van Toren, Albert West, Rick Nelson, Christian Anders en vele anderen. De plaat kost maar fl. 12,50. Een rijksdaalder daarvan gaat naar Unicef ten behoeve van 'het goede doel', dus: kopen die plaat!

FRED BLIES LAMPJE UIT IN VOLENDAM

Het heeft onlangs telefoontjes geregend bij de AVRO. Allemaal klachten en ook allemaal uit Volendam. Wat was er nl. gebeurd? In de eerste Wie-kent-kwis, die Fred Oster leidde na het vertrek van Peter Knegjens, blies Fred tijdens de uitzending een olielampje uit. Op hetzelfde moment knapte er in Volendam een elektriciteitskabel. In een keer zat men daar zonder licht en zonder beeld. Al die Volendammers vonden het eerst een goede grap van Fred, maar in tweede instantie werden ze boos. Ze vonden dat de AVRO die Fred eens flink op zijn nummer moest zetten. Want van zulke grappen houdt men niet in Volendam. Men vroeg zich daar af of hij dan nooit genoeg krijgt van zijn vroegere rubriek 'Poets'.

Wie kan mij helpen aan de C(l)atspraten vanaf het begin tot en met november 1971, behalve mei 1971? Jenneke Marquenne, Epepe 11, Geldrop (NB).

Wie heeft er interesse voor oude nummers van C(l)atspraat van 1971 (jaargang niet volledig), 1972 en 1973? Verder heb ik nog songteksten, posters en foto's van The Cats. Graag een berichtje aan: M.J. Roomans, Zwaluwenlaan 52, Rhooen.